Godziny urzędowania	Informacja w Sprawach	Czytelnia Akt	Biuro Podawcze
	Pn.- Pt. 8^{00}-16^{00}	Pn.- Pt. 8^{00} - 15^{30}	Pn.- Pt. 8^{00}-16^{00}
Telefon	22 553 70 70 Radom 48 368 99 08	Wydz. I - IV ul. Jasna 2/4 22 553 78 21, 22 553 78 22 Wydz. V - VII ul. J. Pankiewicza 4 22 553 70 37 Radom 48 368 99 18	
Email	informacja@warszawa.wsa.gov.pl	czytelnia@warszawa.wsa.gov.pl	
NIP 525-2283-365	REGON 015608709	Konto Bankowe Sądu 96 1010 1010 0078 1022 3100 0000	

Wynik rozprawy dostępny po zakończeniu posiedzenia Sądu, najpóźniej w dniu następnym na stronie:
http://etr.warszawa.wsa.gov.pl

WSA w Warszaw
2021.09.07 10:40:38
ePUAP
CN=WSA w Warszawie
C=PL
O=Wojewódzki Sąd Adminis
E=gkojtek@nsa.gov.pl
/wsa_waw/SkrytkaESP
Public key:
RSA/2048 bits

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
WYDZIAŁ II
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

Dnia 7 września 2021 r.
Sygn. akt II SAB/Wa 71/21

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt sądu

Stowarzyszenie Sieć Obywatelska Watchdog Polska z/s w Warszawie

DORĘCZENIE ODPISU WYROKU

W wykonaniu zarządzenia z dnia 16 sierpnia 2021 sekretariat Wydziału II Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza jako Skarżącemu odpis wyroku nieprawomocnego wraz z uzasadnieniem z dnia 15 czerwca 2021 r. wydanego na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym.

POUCZENIE

1. Od powyższego wyroku przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem, za pośrednictwem tutejszego Sądu, przy czym oddanie pisma w placówce Poczty Polskiej S.A. (będącej operatorem wyznaczonym w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe), albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, albo polskim urzędzie konsularnym, jak również złożenie pisma przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego lub aresztu śledczego oraz przez członka załogi polskiego statku morskiego u kapitana statku jest równoznaczne z wniesieniem go do Sądu. Datą wniesienia pisma w formie dokumentu elektronicznego jest określona w urzędowym poświadczeniu odbioru data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego sądu (art. 83 § 3, 4 i 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, zwanej dalej „p.p.s.a.").
2. Skarga kasacyjna złożona po upływie wskazanego powyżej trzydziestodniowego terminu zostanie odrzucona (art. 178 p.p.s.a.).
3. Skarga kasacyjna powinna być sporządzona przez pełnomocnika będącego: adwokatem lub radcą prawnym. Skarga kasacyjna sporządzona przez podmiot nieuprawniony będzie odrzucona bez merytorycznego rozpoznania.

4. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy przez ustanowienie adwokata, radcy prawnego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu określonym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępnienia urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz sposobu dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawcy (Dz. U. z 2015 r. poz. 1257, z późn. zm.). Złożenie tego wniosku nie przerywa biegu terminu do wniesienia skargi kasacyjnej.
5. Urzędowe formularze, o których mowa w pkt 4, są udostępniane we wszystkich wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, w urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: http://www.warszawa.wsa.gov.pl//.

POUCZENIE O WARUNKACH WNOSZENIA PISM ORAZ DORĘCZANIA PISM PRZEZ SĄD ZA POMOCĄ ŚRODKÓW KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ

1. Pisma do sądu administracyjnego można wnieść w formie dokumentu elektronicznego przez elektroniczną skrzynkę podawczą sądu (art. 12b § 2 p.p.s.a.). Elektroniczna skrzynka podawcza sądu jest zlokalizowana na elektronicznej platformie usług administracji publicznej (ePUAP). W celu wniesienia takiego pisma do sądu strona powinna posiadać konto na platformie ePUAP. Instrukcja zakładania konta dostępna jest pod adresem: https://epuap.gov.pl/wps/portal. Pisma wysłane na adres elektroniczny sądu (adres e-mail), czyli z pominięciem elektronicznej skrzynki podawczej sądu, nie wywołują skutków prawnych, które ustawa - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym wiąże ze złożeniem pisma procesowego.
2. Każde pismo w formie dokumentu elektronicznego powinno zawierać adres elektroniczny (tj. adres na platformie ePUAP). W przypadku niewskazania adres elektronicznego przyjmuje się, że właściwym jest ten adres, z którego nadano pismo wniesione w formie dokumentu elektronicznego (art. 46 § 2a i 2d p.p.s.a.).
3. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadamiać sąd o każdej zmianie miejsca zamieszkania, adresu do doręczeń, w tym adresu elektronicznego, lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku pisma wysłane na dotychczasowy adres pozostawia się w aktach ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest sądowi znany (art. 70 § 1 i 2 p.p.s.a.).
4. Pismo i załączniki wnoszone w formie dokumentu elektronicznego powinny zostać podpisane przez stronę albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (art. 46 § 2a i 2b p.p.s.a.).
5. Do pisma w formie dokumentu elektronicznego nie dołącza się jego odpisów (art. 47 § 3 p.p.s.a.). Zamiast odpisu pisma strona zobowiązana jest do uiszczenia opłaty kancelaryjnej za sporządzenie wydruków takiego pism i jego załączników wniesionych w formie dokumentu elektronicznego w celu ich doręczenia stronom, które nie posługują się środkami komunikacji elektronicznej do odbioru pism (art. 235a p.p.s.a.).
6. Datą wniesienia pisma w formie dokumentu elektronicznego jest określona w urzędowym poświadczeniu odbioru data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego sądu (art. 83 § 5 p.p.s.a.).
6. Wniesienie pisma do sądu w formie dokumentu elektronicznego jest równoznaczne z żądaniem doręczania korespondencji z sądu za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Pisma sądu mogą być doręczane stronie za pomocą środków komunikacji elektronicznej również w przypadku, gdy strona składa do sądu pisma w postaci papierowej, jeżeli wystąpi ona do sądu o takie doręczenie i wskaże sądowi adres elektroniczny albo wyrazi zgodę na doręczanie pism za pomocą tych środków i wskaże sądowi adres elektroniczny (art. 74a § 1 p.p.s.a.). W przypadku niewskazania adresu elektronicznego doręczenie pism przez sąd następuje na adres zamieszkania, a w razie jego braku - na adres do doręczeń, lub siedziby strony, jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika (art. 46 § 2d p.p.s.a.).

„Art. 177 § 1 Skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok lub postanowienie, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.
§ 2.Termin do wniesienia skargi kasacyjnej dla stron wiąże również prokuratora, Rzecznika Praw Obywatelskich i Rzecznika Praw Dziecka. Jeżeli jednak orzeczenia nie doręcza się stronie prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich i Rzecznik Praw Dziecka mogą w terminie trzydziestu dni od dnia wydania orzeczenia wystąpić o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia i wnieść skargę kasacyjną w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.
§ 3.W razie ustanowienia w ramach prawa pomocy adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego po wydaniu orzeczenia, na wniosek złożony przez stronę, której doręcza się odpis orzeczenia z uzasadnieniem sporządzonym z urzędu, albo przez stronę, która zgłosiła wniosek o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia, termin do wniesienia skargi kasacyjnej biegnie od dnia zawiadomienia pełnomocnika o jego wyznaczeniu, jednak nie wcześniej niż od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 4.Jeżeli pełnomocnik wyznaczony na podstawie art. 253 § 2 nie stwierdza podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, składa w sądzie, w terminie do wniesienia skargi kasacyjnej, sporządzoną przez siebie opinię w tym przedmiocie wraz z odpisem dla strony, dla której został ustanowiony. Sąd doręcza odpis opinii stronie. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej przez stronę biegnie od dnia doręczenia odpisu opinii, o czym sąd poucza stronę, dokonując doręczenia.

§ 5.Przepisu § 4 zdanie trzecie nie stosuje się, jeżeli sąd stwierdzi, że opinia nie została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności. W takim przypadku sąd zawiadamia o tym właściwą okręgową radę adwokacką, radę okręgowej izby radców prawnych, Krajową Radę Doradców Podatkowych lub Krajową Radę Rzeczników Patentowych, która wyznacza innego pełnomocnika.

§ 6.W przypadku odmowy przyznania prawa pomocy w zakresie obejmującym ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego na wniosek, o którym mowa w § 3, bieg terminu do wniesienia skargi kasacyjnej nie może rozpocząć się wcześniej niż od dnia doręczenia stronie postanowienia, a jeżeli strona wniesie środek zaskarżenia na to postanowienie - wcześniej niż od dnia doręczenia postanowienia kończącego postępowanie w tym przedmiocie."

Sygn. akt II SAB/Wa 71/21 **ODPIS**

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2021 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA	Piotr Borowiecki (spr.)
Sędzia WSA	Izabela Głowacka-Klimas
Sędzia WSA	Andrzej Wieczorek

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 15 czerwca 2021 r.
sprawy ze skargi Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie
na bezczynność Ministra Sprawiedliwości
w przedmiocie rozpoznania wniosku z dnia 7 sierpnia 2020 r. o udostępnienie informacji publicznej

1. **zobowiązuje Ministra Sprawiedliwości do rozpatrzenia wniosku Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2020 r. o udostępnienie informacji publicznej, w terminie 14 dni od daty doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy;**
2. **stwierdza, *że bezczynność organu nie miała miejsca z rażącym naruszeniem* prawa;**
3. **zasądza od Ministra Sprawiedliwości na rzecz Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie kwotę 100 zł (słownie: sto złotych), tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY W WARSZAWIE

Sygn. akt II SAB/Wa 71/21

UZASADNIENIE

W piśmie z dnia 11 stycznia 2021 r. Stowarzyszenie Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie (dalej także: „skarżące Stowarzyszenie" lub „strona skarżąca"), działając za pośrednictwem podmiotu zobowiązanego, wniosło do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na bezczynność Ministra Sprawiedliwości (dalej także: „Minister" lub „organ") w przedmiocie rozpatrzenia jego wniosku z dnia 7 sierpnia 2020 r. o udostępnienie informacji publicznej.

Na podstawie akt niniejszej sprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 7 sierpnia 2020 r. Stowarzyszenie Sieć Obywatelska Watchdog Polska, działając za pośrednictwem platformy e-PUAP, powołując się na art. 61 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r., poz. 2176 - dalej także: „u.d.i.p."), zwróciło się do Ministra Sprawiedliwości z wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej, poprzez przesłanie za pośrednictwem e-PUAP:

1. umowy (wraz z załącznikami) na realizację projektu *„Przeciwdziałanie przestępstwom dotyczącym naruszenia wolności sumienia popełnianym pod wpływem ideologii LGBT"* (https://straznikpamieci.pl/projekt-prawna-obrona-wolnosci-sumienia),
2. podania wszystkich kosztów poniesionych przez organ w zakresie finansowania ww. projektu, w tym o podanie faktur i rachunków dokumentujących te koszty,
3. wniosku projektu wraz z jego punktacją (oceną).

Ustosunkowując się do powyższego wniosku skarżącego Stowarzyszenia z dnia 7 sierpnia 2020 r., Minister Sprawiedliwości, reprezentowany przez Dyrektora Departamentu Funduszu Sprawiedliwości Ministerstwa Sprawiedliwości, wyjaśnił w

piśmie z dnia 15 września 2020 r., że Fundacja Strażnik Pamięci wzięła udział w V otwartym konkursie ofert na powierzenie realizacji zadań ze środków Funduszu Sprawiedliwości w zakresie przeciwdziałania przyczynom przestępczości na lata 2020-2023. Organ podniósł, że w przedmiotowym konkursie złożono 53 oferty, a komunikaty w sprawie złożonych ofert oraz wyników konkursu są udostępnione w Biuletynie Informacji Publicznej.

Organ poinformował ponadto, że wysokość wypłaconej dotacji na realizację zadań określonych w ofercie Fundacja Strażnik Pamięci w 2020 r. wynosi 613.689,00 złotych.

Odnosząc się do możliwości udostępnienia umowy zawartej z Fundacją Strażnik Pamięci, organ poinformował, że zasady i tryb udostępniania dokumentacji dotyczącej funkcjonowania Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej - Funduszu Sprawiedliwości określa ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej. Organ wskazał, że umowy zawarte w ramach działalności Funduszu Sprawiedliwości nie stanowią treści informacji publicznej, ponieważ odnoszą się do treści indywidualnych ofert, a nie spraw publicznych, w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. Minister stwierdził także, że mimo faktu sporządzenia kart ocen formalnych i merytorycznych przez organ władzy publicznej, ich treść nie stanowi informacji publicznej, ponieważ odnosi się do oceny treści indywidualnych wniosków. Minister uznał, że także samych arkuszy ocen dotyczących złożonych wniosków (bez integralnej części, jakimi są te wnioski) również nie można zakwalifikować jako informacji publicznej. Organ stwierdził bowiem, że karty ocen formalnych i merytorycznych oraz inne protokoły oceny dotyczą konkretnych spraw indywidualnych, a nie wiedzy o sprawach publicznych, w rozumieniu u.d.i.p. Jednocześnie, Minister zauważył, że bez treści wniosku nie przedstawiają one żadnej wartości informacyjnej ani dowodowej.

W związku z powyższym, Minister uznał, że wniosek o dofinansowanie projektu wraz z kartami oceny nie stanowi informacji publicznej i nie podlega udostępnieniu w trybie i na zasadach określonych w u.d.i.p. Minister wskazał, że powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w dotychczasowym orzecznictwie sądów administracyjnych (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 czerwca 2016 r., sygn. akt II SAB/Wa 10/16, czy też wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 7 sierpnia 2014 r., sygn. akt I OSK 2799/13 oraz z dnia 13 czerwca 2014 r., sygn. akt I OSK 3070/13).

W piśmie z dnia 11 stycznia 2021 r. skarżące Stowarzyszenie, działając za pośrednictwem organu, wniosło do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na bezczynność Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie rozpatrzenia jego wniosku z dnia 7 sierpnia 2020 r. o udostępnienie informacji publicznej.

Wnosząc w *petitum* skargi o zobowiązanie Ministra Sprawiedliwości do rozpatrzenia wniosku strony skarżącej w terminie 14 dni, a także stwierdzenie, że organ dopuścił się bezczynności oraz o zasądzenie od organu na rzecz strony skarżącej zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych, skarżące Stowarzyszenie zarzuciło organowi:

1. naruszenie art. 61 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. w zakresie, w jakim przepis ten stanowi podstawę prawa do uzyskiwania informacji publicznej o działalności organów władzy publicznej - poprzez błędne zastosowanie, polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, że umowy zawarte w ramach działalności Funduszu Sprawiedliwości oraz wnioski o dofinansowanie projektu wraz z arkuszami ocen nie są objęte zakresem przedmiotowym konstytucyjnie chronionego prawa,

2. naruszenie art. 1 ust. 1 u.d.i.p. w zakresie, w jakim przepis ten stanowi o tym, że informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych - poprzez błędne zastosowanie, polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, że umowy zawarte w ramach działalności Funduszu Sprawiedliwości oraz wnioski o dofinansowanie projektu wraz z arkuszami ocen nie stanowią informacji publicznej.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca zauważyła na wstępie, że do dnia wniesienia skargi nie zostały stronie skarżącej udostępnione informacje publiczne będące przedmiotem jej wniosku z dnia 7 sierpnia 2020 r.

Skarżące Stowarzyszenie zarzuciło, że stanowisko Ministra przedstawione w piśmie z dnia 15 września 2020 r. jest błędne i nie ma oparcia w obowiązujących przepisach prawa, albowiem - wbrew stanowisku organu - przedmiotem wniosku strony skarżącej z dnia 7 sierpnia 2020 r. są informacje publiczne.

Strona skarżąca podkreśliła, że normatywna podstawa prawa do informacji publicznej wskazana jest w art. 61 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne.

Biorąc powyższe pod uwagę, strona skarżąca stwierdziła, że w niniejszej sprawie poza sporem jest to, iż Minister Sprawiedliwości, jako organ władzy publicznej, jest podmiotem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej.

Jednocześnie, strona skarżąca wskazała, że informacje, o których udostępnienie zwróciła się we wniosku z dnia 7 sierpnia 2020 r., należy uznać za przedmiot konstytucyjnego uprawnienia, bowiem stanowią one informację o działalności organu władzy publicznej.

Wskazując na brzmienie art. 1 ust. 1 u.d.i.p., skarżące Stowarzyszenie uznało, że dokumenty, będące przedmiotem wniosku z dnia 7 sierpnia 2020 r., spełniają przesłanki do ich udostępnienia w trybie u.d.i.p., co znajduje potwierdzenie w dotychczasowym orzecznictwie sądów administracyjnych.

Powołując się na stosowne orzeczenia, skarżące Stowarzyszenie stwierdził, że informacją publiczną są nie tylko dokumenty i informacje wytworzone przez podmiot publiczny (czyli wykonujący zadania publiczne lub wykorzystujący mienie publiczne), ale także dokumenty do takiego podmiotu odnoszone (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 października 2020 r., sygn. akt I OSK 2266/19; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 kwietnia 2020 r., sygn. akt I OSK 1574/19; wyrok WSA w Warszawie z dnia 19 marca 2020 r., sygn. akt II SAB/Wa 24/20).

Ponadto, strona skarżąca zauważyła, iż sądy administracyjne wielokrotnie wskazywały, że nie ma znaczenia, w jaki sposób dokumenty znalazły się w posiadaniu danego organu, albowiem ważne jest jedynie to, by dokumenty takie służyły realizowaniu zadań publicznych i odnosiły się do niego bezpośrednio (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 października 2016 r., sygn. akt I OSK 469/15; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt I OSK 343/15; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 marca 2009 r., sygn. akt I OSK 1277/08).

Skarżące Stowarzyszenie stwierdziło, że dla traktowania informacji, jako publicznej, decydujące znaczenie ma zatem nie samo jej wytworzenie, lecz fakt, iż została uzyskana i przetworzona w celu realizacji zadań publicznych. Strona skarżąca wskazała ponadto, że w orzecznictwie potwierdzono także, iż środki przekazane na dofinansowanie projektów realizowanych również przez podmioty niepubliczne, ale korzystające ze środków publicznych oraz sposób ich podziału i kontrola ich wydatkowania są sprawą publiczną w rozumieniu przepisów u.d.i.p. (por.

wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 20 maja 2020 r., sygn. akt II SAB/Lu 43/20 - wyrok nieprawomocny na dzień złożenia skargi).

Strona skarżąca wskazała również, że nie budzi wątpliwości charakter informacji związanych z udostępnieniem umowy oraz faktur i rachunków dokumentujących realizację projektu *„Przeciwdziałanie przestępstwom dotyczącym naruszenia wolności sumienia popełnianym pod wpływem ideologii LGBT"*. Skarżące Stowarzyszenie zauważyło przede wszystkim, że wspomniana wyżej umowa oraz faktury i rachunki dotyczą realizacji projektu, który finansowany jest ze środków Funduszu Sprawiedliwości.

W związku z powyższym, strona skarżąca uznała, że dokumenty, o których przekazanie zwróciła się we wniosku z dnia 7 sierpnia 2020 r., niewątpliwie mają związek z wydatkowaniem środków publicznych.

W tej sytuacji, skarżące Stowarzyszenie podkreśliło konieczność udostępnienia dokumentów, bowiem w ten sposób zapewniona zostanie niezbędna kontrola wydatkowania pieniędzy publicznych, do której obywatele bezsprzecznie powinni mieć dostęp. Strona skarżąca dodała ponadto, że wynikające ze wspomnianej umowy zobowiązanie jest realizowane przy zaangażowaniu środków publicznych Ministerstwa Sprawiedliwości, a w takiej sytuacji prawo do informacji uzasadnione jest niezbędną potrzebą transparentności życia publicznego ocenianą zgodnie ze standardami przyjętymi w demokratycznym państwie prawa.

W tym miejscu, strona skarżąca - powołując się na orzecznictwo sądów administracyjnych - uznała, że treść umów dotyczących majątku publicznego stanowi informację publiczną (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia21 listopada 2016 r., sygn. akt IV SA/Gl 744/16; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt I OSK 2093/14; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 maja 2015 r., sygn. akt I OSK 634/15).

Skarżące Stowarzyszenie zauważyło ponadto, że sądy administracyjne wskazywały również, iż dokumenty związane z zawieraniem i wykonywaniem umów dotyczących majątku publicznego, takie jak m.in. faktury i rachunki wystawione przez wykonawcę umowy również należy uznać za informację publiczną (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. akt II SA/Rz 1049/18; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II SAB/Bd 25/13; wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z 9 grudnia 2010 r., sygn. akt II SAB/Op 27/10).

Mając powyższe na względzie, strona skarżąca stwierdziła, że domaganie się dostępu do dokumentów obrazujących wydatkowanie przez organ środków publicznych jest w pełni uzasadnione, albowiem w myśl art. 33 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, gospodarka środkami publicznymi jest jawna, a zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 lit. c u.d.i.p. informacją publiczną jest informacja o majątku będącym w dyspozycji władzy publicznej.

Ponadto, strona skarżąca uznała, że wniosek projektu wraz z jego punktacją (oceną), o którego udostępnienie zwrócono się do organu, stanowi informację publiczną (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt I OSK 752/14; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 10 maja 2017 r., sygn. akt II SAB/Wa 710/16; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 8 maja 2014 r., sygn. akt IV SAB/Wr 11/14; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt II SAB/Wa 395/12).

Skarżące Stowarzyszenie zauważyło jednocześnie, że przy przyjęciu, iż sama treść wniosków o udzielenie dofinansowania składanych przez potencjalnych beneficjentów nie stanowi informacji publicznej, czyniłoby iluzoryczną obywatelską kontrolę wydatkowania środków publicznych przez organy władzy publicznej, albowiem obywatel nie miałby możliwości dokonania samodzielnej oceny, czy faktycznie dokonano wyboru oferty najlepszej oraz czy nie miały miejsca nieprawidłowości przy wyborze beneficjenta i zawieraniu z nim umowy, wyrażające się na przykład w rozbieżnościach pomiędzy faktyczną treścią wniosku o dofinansowanie, a dokumentacją dotycząca procedury oceny wniosku i jego zakwalifikowania do dofinansowania, względnie pomiędzy wnioskiem, a zawieraną umową o dofinansowanie danego projektu (tak również: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 20 maja 2020 r., sygn. akt II SAB/Lu 43/20; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 25 września 2014 r., sygn. akt IV SAB/Gl 98/14; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 31 maja 2011 r., sygn. akt II SAB/Po 25/11).

W konsekwencji, strona skarżąca stwierdziła, że zasadność udostępnienia spornego wniosku zawierającego projekt oraz jego punktacji (oceny) związana jest z umożliwieniem sprawowania kontroli społecznej wydatkowanych środków

publicznych oraz upowszechnieniem dobrych praktyk wzorowanych na zwycięskich ofertach konkursowych.

Ponadto, strona skarżąca zauważyła, że w sprawie nie znajdą zastosowania przepisy szczególne, które ograniczyłyby dostępność wniosku o dofinansowanie wraz z zawartymi umowy (jako przykład strona skarżąca przywołała art. 28 ust. 8 ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju, a także art. 381 Prawa o szkolnictwie wyższym i o nauce).

W odpowiedzi na skargę udzielonej w piśmie z dnia 26 stycznia 2021 r., Minister Sprawiedliwości wniósł o oddalenie skargi, wskazując w uzasadnieniu, że podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w piśmie z dnia 15 września 2020 r. ze względu na brak przesłanek kwalifikujących żądane informacje do informacji publicznych, w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p.

Minister zauważył, że zgodnie z utrwaloną linią orzeczniczą w kontekście ciążącym na podmiocie publicznym obowiązku udostępnienia informacji publicznej, rozróżnienia wymagają dokumenty urzędowe od dokumentów prywatnych, stąd waloru informacji publicznej nie posiadają dokumenty prywatne, które podmiot prywatny kieruje do organu administracji publicznej (por. wyrok NSA z dnia 11 maja 2006 r., sygn. akt II OSK 812/05).

Organ podtrzymał swoje stanowisko, że umowy zawarte w ramach działalności Funduszu Sprawiedliwości odnoszą się do treści indywidualnych ofert, nie zaś spraw publicznych, w rozumieniu u.d.i.p. Podobnie, według organu, jest w przypadku arkuszy ocen dotyczących złożonych wniosków, które również nie stanowią informacji publicznej.

Minister wskazał, że przedstawione powyżej stanowisko znajduje potwierdzenie w ugruntowanym dotychczas orzecznictwie. Powołując się przykładowo na stanowisko wyrażone w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 maja 2019 r., sygn. akt I OSK 2037/17, Minister stwierdził, że każdy załącznik do wniosku o dofinansowanie, czy też sam wniosek, nie nabierają - bez względu na ich treść - waloru informacji publicznej tylko dlatego, że zostały złożone z okazji ubiegania się o fundusze publiczne. Według organu, uznać należy zatem, że wnioski o dofinansowanie są dokumentami prywatnymi, które nie podlegają udostępnieniu na podstawie u.d.i.p.

Mając na względzie powyższe, Minister Sprawiedliwości uznał, że bezpodstawne stają się zarzuty strony skarżącej dotyczące naruszenia przez organ art. 61 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 1 ust. 1 u.d.i.p.

Minister stwierdził, że wniosek składany w konkursie oraz jego ocena nie stanowią oświadczenia będącego urzędowym poświadczeniem faktu lub stanu rzeczy, ale są wyłącznie dokumentami aplikacyjnymi, spełniającymi określone kryteria dostępowe, składanymi w celu uzyskania finansowania określonego zadania.

Odnosząc się z kolei do żądania strony skarżącej w przedmiocie przedstawienia *„wszystkich kosztów poniesionych przez organ w zakresie finansowania przedmiotowego projektu"*, Minister zauważył, że w piśmie z dnia 15 września 2020 r., zawierającym odpowiedź na wniosek o udostępnienie informacji publicznej, zawarto informację o wysokości kwoty wypłaconej dotacji. Organ wskazał, że obowiązek rozliczenia otrzymanej dotacji w zakresie rzeczowym i finansowym, ciążący na podmiotach otrzymujących środki, wynika z przepisów szczegółowych dotyczących funkcjonowania Funduszu Sprawiedliwości, a prawidłowość wydatkowania dotacji podlega pełnej kontroli pod względem racjonalności i legalności przez Dysponenta Funduszu.

Organ wspomniał jednocześnie, że orzecznictwo sądów administracyjnych w zakresie rodzaju rozstrzygnięcia w sytuacji uznania skargi na bezczynność za bezzasadną z uwagi na fakt, iż żądana informacja nie stanowi informacji publicznej, nie jest jednolite. Niemniej, Minister uznał za słuszne stanowisko judykatury, w którym wskazuje się nawet na zasadność odrzucenia takiej skargi, jako niedopuszczalnej. Organ podniósł przy tym, że ochronie sądowej podlegają bowiem akty lub czynności, o których mowa w art. 3 § 2 P.p.s.a. W tej sytuacji, organ zauważył, że odpowiedź kierowana do wnioskodawcy, w przypadku, gdy żądana informacja nie stanowi informacji publicznej, nie przybiera sformalizowanej formy, tym bardziej w przeciwieństwie do odmowy udostępnienia informacji publicznej, nie stanowi decyzji administracyjnej.

W konsekwencji, Minister uznał, że powyższa odpowiedź nie mieści się w katalogu aktów podlegających zaskarżeniu, w trybie P.p.s.a., co - zdaniem organu - znajduje potwierdzenie w postanowieniu Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 stycznia 2006 r., sygn. akt I OSK 928/05, w którym to NSA stwierdził, że pismo informacyjne o tym, że informacja nie ma charakteru informacji publicznej, nie

podlega kognicji sądów administracyjnych, nie mieści się bowiem w zakresie art. 3 § 2 pkt 4 P.p.s.a.

Konkludując, Minister Sprawiedliwości stwierdził, że z uwagi na udzielenie stronie skarżącej odpowiedzi na wniosek o udostępnienie informacji publicznej, w formie przez wnioskodawcę wybranej, tj. za pośrednictwem platformy ePUAP, uznać należy, iż nie wystąpił stan bezczynności.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (tekst jednolity Dz. U. z 2021 r., poz. 137), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę zgodności z prawem działalności administracji publicznej, która w myśl art. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm. - dalej: „P.p.s.a."), odbywa się na zasadach określonych w przepisach tej ustawy.

W świetle przepisów art. 119 pkt 4 i art. 120 P.p.s.a., sprawa może być rozpoznana w trybie uproszczonym, jeżeli przedmiotem skargi jest bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania. W trybie uproszczonym sąd rozpoznaje sprawę na posiedzeniu niejawnym w składzie trzech sędziów.

W niniejszej sprawie, Sąd zastosował wspomniany wyżej tryb.

Zgodnie z art. 3 § 2 pkt 8 P.p.s.a., kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w pkt 1-4 lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadku określonym w pkt 4a.

W niniejszej sprawie, z uwagi na przedmiot zaskarżenia, należy mieć na względzie przede wszystkim przepisy ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r., poz. 2176), która kształtuje prawo do informacji publicznej, a także określa zasady i tryb jej udostępniania (art. 1 - 2 u.d.i.p.).

Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, będąca rozwinięciem konstytucyjnego prawa do informacji publicznej, reguluje zasady i tryb dostępu do informacji, mających walor informacji publicznych, a także wskazuje, w

jakich przypadkach dostęp do informacji publicznej podlega ograniczeniu i kiedy żądane przez wnioskodawcę informacje nie mogą zostać udostępnione.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej w art. 61 ust. 1 stanowi, że obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa.

Prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu (art. 61 ust. 2 Konstytucji RP).

Ograniczenie prawa, o którym mowa w art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, może nastąpić wyłącznie ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa (art. 61 ust. 3 Konstytucji RP).

Kognicja sądów administracyjnych do rozpoznania skarg na bezczynność w takich sprawach wynika z art. 3 § 2 pkt 8 P.p.s.a., zaś potwierdza ją dodatkowo brzmienie art. 21 u.d.i.p.

Przepis art. 149 § 1 P.p.s.a. stanowi, iż sąd, uwzględniając skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 1 - 4: (1) zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu, interpretacji albo do dokonania czynności, (2) zobowiązuje organ do stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa, (3) stwierdza, że organ dopuścił się bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania.

Jednocześnie sąd stwierdza, czy bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa (art. 149 § 1a P.p.s.a.).

Sąd w przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 1 i 2, może ponadto orzec o istnieniu lub nieistnieniu uprawnienia lub obowiązku, jeżeli pozwala na to charakter sprawy oraz niebudzące uzasadnionych wątpliwości okoliczności jej stanu faktycznego i prawnego (art. 149 § 1b P.p.s.a.).

W myśl art. 149 § 2 P.p.s.a., sąd, w przypadku, o którym mowa w § 1, może ponadto orzec z urzędu albo na wniosek strony o wymierzeniu organowi grzywny w wysokości określonej w art. 154 § 6 lub przyznać od organu na rzecz skarżącego sumę pieniężną do wysokości połowy kwoty określonej w art. 154 § 6.

Należy zauważyć, że przepisy ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi nie definiują pojęcia *bezczynności*. W piśmiennictwie przyjmuje się jednak, że *bezczynność* organu administracji publicznej zachodzi wówczas, gdy w prawnie ustalonym terminie organ ten nie podjął żadnych czynności w sprawie lub wprawdzie prowadził postępowanie, ale - mimo istnienia ustawowego obowiązku - nie zakończył go wydaniem w terminie decyzji, postanowienia lub też innego aktu lub nie podjął stosownej czynności (tak m.in. T. Woś /w:/ T. Woś [red.], H. Knysiak-Molczyk, M. Romańska, *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2011, s. 109). Jednocześnie, podnosi się w doktrynie, że stan *„bezczynności organu"* od *„przewlekłego prowadzenia postępowania przez organ"* różni się tym, że o ile w pierwszym przypadku dochodzi do przekroczenia terminu załatwienia sprawy poprzez to, iż organ zasadniczo nie podejmuje żadnych istotnych czynności zmierzających do rozstrzygnięcia sprawy, o tyle w drugim przypadku organ nie podejmuje skutecznych działań na podstawie przepisów k.p.a., przez co nie dochodzi do wydania rozstrzygnięcia (por. m.in. J. Drachal, J. Jagielski, R. Stankiewicz /w:/ *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz pod red. prof. R. Hausera i prof. M. Wierzbowskiego*, wyd. 5, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2017). Takie rozumienie pojęcia *bezczynności* potwierdza również orzecznictwo, w którym stwierdza się, że jeżeli w toku postępowania administracyjnego organ podejmuje czynności mające na celu dokładne rozpoznanie sprawy w niezbędnym zakresie, to, choć nie wydał w przewidzianym terminie decyzji administracyjnej, nie można mu zarzuć bezczynności (por. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 maja 2011 r., sygn. akt I OSK 711/11). W tym drugim przypadku (*stan przewlekłości postępowania*), czynności organu można również uważać za „pozorowane", w tym sensie, iż organ przeprowadza czynności nieistotne dla sprawy lub mnoży czynności postępowania dowodowego, pozostając w sprzeczności z koniecznością zachowania wymogu ekonomiki postępowania administracyjnego. Przy kwalifikowaniu *„przewlekłości postępowania"* powstaje, więc sytuacja, w której działa opieszale lub tylko pozoruje działania (formalnie nie będąc

bezczynnym).

Na gruncie ustawy o dostępie do informacji publicznej bezczynność podmiotu obowiązanego do rozpoznania wniosku informacyjnego ma miejsce wówczas, gdy organ - będąc w posiadaniu żądanej informacji publicznej - nie podejmuje stosownej czynności materialno-technicznej w postaci udzielenia tej informacji (art. 10 ust 1 u.d.i.p.), nie wydaje decyzji o odmowie jej udostępnienia (art. 16 ust. 1 u.d.i.p.), ewentualnie nie informuje wnioskodawcy, że w danej sprawie przysługuje inny tryb dostępu do wnioskowanej informacji publicznej (art. 1 ust. 2 u.d.i.p.).

Przyjmuje się, że bezczynność w zakresie udostępnienia informacji publicznej może przybrać jedną z czterech postaci:

1) podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej w ogóle nie odpowiada na wniosek strony skarżącej, a więc podmiot zobowiązany do podjęcia czynności materialno-technicznej w przedmiocie informacji publicznej, takiej czynności nie podejmuje i milczy wobec wniosku strony o udzielenie takiej informacji (por. m.in. wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 maja 2008 r., sygn. akt II SAB/Wa 28/08);

2) podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej przekracza termin określony w art. 13 u.d.i.p., a więc nie podejmuje w terminie wskazanym w art. 13 cyt. ustawy stosownych czynności (tak również: m.in. wyrok WSA w Warszawie z dnia 4 lutego 2013 r., sygn. akt II SAB/Wa 485/12);

3) podmiot zobowiązany udziela informacji, lecz dokonuje przedstawienia informacji innej, niż ta, na którą oczekuje wnioskodawca lub też informacji wymijającej, a więc zachodzi sytuacja, gdy wnioskodawcy zostaje formalnie udzielona informacja publiczna, ale nie dotyczy ona pytań zawartych we wniosku, a zatem odpowiedź w ogóle nie dotyczy wniosku lub zawiera informacje niezwiązane z treścią wniosku;

4) podmiot zobowiązany udziela wprawdzie wnioskodawcy lakonicznej informacji, że nie dysponuje informacją publiczną, ale nie udowadnia swoich twierdzeń, a nawet nie uwiarygadnia, iż nie posiada żądanej informacji publicznej (tak również: m.in. wyrok NSA z dnia 27 marca 2012 r., sygn. akt I OSK 156/12).

Zaznaczyć należy, że w przypadku złożenia skargi na bezczynność w zakresie udostępnienia informacji publicznej obowiązkiem Sądu jest w pierwszej kolejności zbadanie czy sprawa mieści się w zakresie podmiotowym i przedmiotowym ustawy o dostępie do informacji publicznej. Dopiero bowiem stwierdzenie, że podmiot, do

którego zwróciła się strona skarżąca, był obowiązany do udzielenia informacji publicznej, a także, że żądana przez stronę skarżącą informacja miała charakter informacji publicznej, w rozumieniu przepisów u.d.i.p., pozwala na dokonanie oceny, czy w konkretnej sprawie można skutecznie zarzucić wskazanemu podmiotowi bezczynność.

W rozpatrywanej sprawie skarżące Stowarzyszenie w dniu 7 sierpnia 2020 r. skierowało do Ministra Sprawiedliwości wniosek, w którym wniosło o udostępnienie informacji publicznej, poprzez przesłanie za pośrednictwem platformy e-PUAP:

1. umowy (wraz z załącznikami) na realizację projektu „*Przeciwdziałanie przestępstwom dotyczącym naruszenia wolności sumienia popełnianym pod wpływem ideologii LGBT*" (https://straznikpamieci.pl/projekt-prawna-obrona-wolnosci-sumienia),

2. podania wszystkich kosztów, poniesionych przez organ, w zakresie finansowania ww. projektu, a także przesłanie faktur i rachunków, dokumentujących te koszta,

3. przesłanie wniosku projektu wraz z jego punktacją (oceną).

Należy zauważyć, że w świetle przepisu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, do udostępniania informacji publicznej obowiązane są w szczególności organy władzy publicznej.

W tej sytuacji, w ocenie Sądu, już na podstawie powyżej wskazanego przepisu art. 4 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy, należy bezspornie uznać, że Minister Sprawiedliwości ewidentnie zalicza się do podmiotów zobowiązanych do udostępnienia informacji publicznej.

Konstytucja RP nie definiuje, jakie organy wchodzą w skład systemu władz publicznych. Z drugiej jednak strony, w art. 10 Konstytucji RP ustrojodawca wskazuje, że „*władzę ustawodawczą sprawują Sejm i Senat, władzę wykonawczą Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej i Rada Ministrów, a władzę sądowniczą sądy i trybunały*". Bez wątpienia zakres pojęcia władzy publicznej jest znacznie szerszy. Do podmiotów wchodzących w zakres tej władzy zaliczymy: Sejm i Senat (także Zgromadzenie Narodowe), Sąd Najwyższy, sądy powszechne, sądy wojskowe, sądy administracyjne, Trybunał Stanu, Trybunał Konstytucyjny, Prezydenta RP, Radę Ministrów, ministrów, Prezesa Rady Ministrów, Radę Gabinetową (pomimo tego, że organ ten nie ma żadnych uprawnień poza konsultacyjnymi), delegatury ministerstw i urzędów centralnych, wojewodów, organy administracji zespolonej, organy

administracji niezespolonej, organy gminy, powiatu i województwa oraz ich struktury pomocnicze i jednostki organizacyjne, regionalne izby obrachunkowe oraz samorządowe kolegia odwoławcze. W skład władzy publicznej wchodzą także samorządy gospodarcze i zawodowe, chociaż w komentowanym przepisie zostały one ujęte w odrębnym punkcie (art. 4 ust. 1 pkt 2 u.d.i.p.) oraz wymienione w Rozdziale IX Konstytucji RP organy kontroli państwowej i ochrony prawa (Najwyższa Izba Kontroli, Rzecznik Praw Obywatelskich oraz Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji), a także wiele innych podmiotów działających na podstawie ustaw szczególnych, w tym m.in. Rzecznik Praw Dziecka, czy też Rzecznik Praw Pacjenta (por. M. Bidziński, M. Chmaj, P. Szustakiewicz, *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, wydanie 3, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2018).

Z dotychczasowego orzecznictwa sądów administracyjnych wynika jednoznacznie, że w pojęciu organu władzy publicznej, określonym w art. 4 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p., mieści się Minister Sprawiedliwości, zaś wniosek o udostępnienie informacji publicznej kierowany do Ministra Sprawiedliwości podlega rozpatrzeniu.

W tej sytuacji, uznać należy, iż nie ulega wątpliwości, że Minister Sprawiedliwości jest zobowiązany, na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p., do udostępniania informacji publicznej, tym bardziej, że ustawodawca nałożył obowiązek udzielania informacji publicznej na wszystkie podmioty dysponujące mieniem publicznym. Niewątpliwie, należy uznać, że każdy podmiot, który gospodaruje choćby niewielką częścią publicznego mienia - a w przypadku Ministra Sprawiedliwości nie ma jakiejkolwiek wątpliwości, że mamy do czynienia z taką sytuacją - ma obowiązek udostępniania informacji na jego temat. Można powiedzieć, że prawo do informacji podąża za publicznym mieniem i osoby uprawnione mogą żądać informacji od każdego, kto takim mieniem zarządza lub z niego korzysta (por. m.in. M. Bidziński, M. Chmaj, P. Szustakiewicz, *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, wydanie 3, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2018).

Wskazać należy, że przepis art. 4 ust. 3 u.d.i.p. wyraźnie zastrzega, że obowiązane do udostępniania informacji publicznej są podmioty, o których mowa w ust. 1 i 2, będące w posiadaniu takich informacji.

Oczywistym jest również to, że podmioty zobowiązane - co do zasady - do udostępniania informacji publicznej nie muszą udostępniać informacji, która - w rozumieniu art. 1 u.d.i.p. w związku z art. 6 ust. 1 u.d.i.p. - nie stanowi informacji publicznej.

Z powyższego przepisu wynika ogólna zasada, że obowiązek informacyjny określonych podmiotów nie musi być adekwatny do ustalonego zakresu ich działania, ale jest tylko i wyłącznie konsekwencją faktu dysponowania przez organ daną informacją (tak również m.in. wyrok NSA z dnia 24 sierpnia 2005 r., sygn. akt OSK 1931/04, Legalis). W dotychczasowym orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że skoro obowiązek udostępnienia informacji publicznej obejmuje podmioty, które taką informacją dysponują, uznać należy, że jeśli podmiot nie jest w posiadaniu informacji publicznej żądanej we wniosku o udzielenie informacji publicznej lub posiada ją tylko w pewnym zakresie (w części), to odpowiedź udzielona pismem (czynność materialno-techniczna), z podaniem wyjaśnienia, że podmiot nie jest w posiadaniu informacji, względnie nie dysponuje pełną informacją, stanowi udzielenie informacji publicznej (zob. m.in. wyrok WSA w Krakowie z dnia 31 marca 2017 r., sygn. akt II SAB/Kr 195/16, Legalis).

Ponadto, wskazać należy, że brak cech informacji publicznej powoduje, że nie ma podstaw do wydania decyzji w trybie przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej. Nie ma wówczas także obowiązku udostępnienia informacji. Organ, do którego wniesiono żądanie, powinien natomiast wystosować do wnioskodawcy pismo informacyjne o nienależeniu żądanej informacji do zakresu przedmiotowego ustawy.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 u.d.i.p., każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną, w rozumieniu cyt. ustawy i podlega udostępnieniu.

Przepis art. 6 u.d.i.p. wymienia zaś kategorie informacji publicznej, które na mocy prawa podlegają udostępnieniu. Wyliczenie to ma jedynie charakter przykładowy, co prowadzi do wniosku, że - co do zasady - wszystko, co wiąże się bezpośrednio z funkcjonowaniem i trybem działania podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 u.d.i.p., stanowi informację publiczną.

Informacja publiczna dotyczy sfery faktów. Jest nią treść dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej i podmioty niebędące organami administracji publicznej, treść wystąpień, opinii i ocen przez niedokonywanych, niezależnie, do jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. Informację publiczną stanowi, więc treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organu władzy publicznej, związanych z nim bądź w jakikolwiek sposób dotyczących go. Są nią zarówno treści dokumentów bezpośrednio przez organ wytworzonych, jak i te, których używa się przy realizacji przewidzianych

prawem zadań (także te, które tylko w części go dotyczą), nawet, gdy nie pochodzą wprost od niego.

W dotychczasowym orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się szerokie rozumienie pojęcia *informacji publicznej*. Definiuje się ją jako każdą wiadomość wytworzoną przez władze publiczne oraz osoby pełniące funkcje publiczne, a także inne podmioty, które realizują zadania publiczne bądź gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa w zakresie swoich kompetencji. Podkreśla się jednocześnie, że taki charakter ma również wiadomość niewytworzona przez podmioty publiczne, lecz odnosząca się do tych podmiotów, o ile dotyczy faktów i danych (por. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 2006 r., sygn. akt I OSK 123/06, publ. LEX nr 291357; podobnie: /w:/ wyrok NSA z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt I OSK 2093/14, publik. https://orzeczenia.nsa.gov.pl).

Zdaniem Sądu, podkreślić należy, że pomimo szerokiego rozumienia pojęcia *informacji publicznej*, ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej nie może być i nie jest środkiem do wykorzystywania w celu uzyskania każdej informacji. Jej zakres przedmiotowy obejmuje dostęp do informacji wyłącznie publicznej. Jeśli zatem żądana informacja nie jest objęta zakresem przedmiotowym ustawy, to dopuszczalną i właściwą formą odniesienia się do wniosku o udostępnienie takiej informacji jest wyłącznie pismo zawiadamiające wnioskodawcę o braku możliwości zastosowania przepisów omawianej ustawy z wyjaśnieniem, że żądana informacja nie jest informacją publiczną, w rozumieniu u.d.i.p.

Należy uznać, że informacją publiczną będzie całość dokumentacji posiadanej przez dany organ władzy publicznej, której organ używa do zrealizowania powierzonych prawem zadań nawet wtedy, gdy prawa autorskie należą do innego podmiotu. Bez znaczenia wówczas jest to, w jaki sposób znalazły się one w posiadaniu organu i jakiej sprawy dotyczą. Ważne natomiast jest to, by dokumenty takie służyły realizowaniu zadań publicznych przez organ i odnosiły się do niego bezpośrednio. Innymi słowy, dokumenty takie muszą wiązać się ze sferą faktów zaistniałych po stronie organu (zob. szerzej wyrok WSA w Warszawie z dnia 26 czerwca 2008 r., sygn. akt II SA/Wa 111/08).

W literaturze również podkreśla się, że informacją publiczną jest każda informacja dotycząca sfery faktów i danych publicznych, a więc każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub

odnoszona do innych podmiotów realizujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań publicznych i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa. Podkreślić przy tym należy, że informacja publiczna musi dotyczyć sfery istniejących faktów i danych, nie zaś niezmaterializowanych w jakiejkolwiek postaci zamierzeń podejmowania określonych działań i może pochodzić od dowolnych podmiotów, jeżeli dotyczy „sprawy publicznej", w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. Ponadto, wskazuje się, że w pojęciu informacji publicznej mieści się zarówno treść dokumentów bezpośrednio wytworzonych przez organ, jak i tych, których organ używa przy realizacji przewidzianych prawem zadań, nawet, gdy nie pochodzą wprost od niego (por. Prof. M. Chmaj /w:/ M. Bidziński, M. Chmaj, P. Szustakiewicz, *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, wydanie 3, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2018 i powołane tam orzecznictwo).

Należy podkreślić jednocześnie, że o zakwalifikowaniu określonej informacji, jako podlegającej udostępnieniu, w rozumieniu u.d.i.p., decyduje kryterium rzeczowe, tj. treść i charakter informacji.

Z kolei, kryterium przesądzającym o obowiązku udzielenia informacji publicznej jest nie charakter prawny organu, czy też zakwalifikowanie podmiotu do podmiotu publicznoprawnego, lecz kryterium przedmiotowe - wykonywanie zadań publicznych (tak również: m.in. wyrok NSA z dnia 12 kwietnia 2017 r., sygn. akt I OSK 1897/15).

W orzecznictwie sądów administracyjnych podkreśla się, że nie są informacją publiczną dokumenty wewnętrzne, które wprawdzie służą realizacji jakiegoś zadania publicznego, ale nie przesądzają o kierunku działania organu w konkretnej sprawie. Dokumenty takie służą wymianie informacji, zgromadzeniu niezbędnych materiałów, uzgadnianiu poglądów i stanowisk. Mogą mieć dowolną formę, nie są jednak wiążące, co do sposobu załatwienia sprawy, nie są w związku z tym wyrazem stanowiska organu, nie stanowią, więc informacji publicznej (*vide*: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 października 2013 r. sygn. akt I OSK 1105/13, z dnia 21 listopada 2013 r. sygn. akt I OSK 1485/13 oraz z dnia 27 lutego 2014 r. sygn. akt I OSK 1769/13).

Sąd pragnie zauważyć, że dokumentacja dotycząca beneficjentów umów o dofinansowanie, po zawarciu tych umów lub zakończeniu danej tury konkursu w przypadku konkursu otwartego jest informacją publiczną i podlega udostępnieniu w

oparciu o przepisy u.d.i.p. o tyle, o ile wnioskowana informacja jest informacją publiczną, w rozumieniu art. 1 ust.1 u.d.i.p.

Zdaniem Sądu, treść dokumentacji związanej z danym konkursem lub danej tury konkursu może, po zawarciu umów o dofinansowanie lub zakończenia danej tury konkursu w przypadku konkursu otwartego, stanowić przedmiot informacji publicznej, a jej udostępnienie winno następować zgodnie z regułami ustawy o dostępie do informacji publicznej. Zwłaszcza, jak w analizowanym przypadku, gdy wniosek uwzględniony w konkursie, stanowi integralną część umowy przyznającej pomoc publiczną na jego realizację.

Mając na uwadze powyższe, jak i to, że w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o dostępie do informacji publicznej, udostępnieniu podlega informacja o majątku publicznym, w tym o udzielanej ze środków tego majątku pomocy publicznej, skład orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela prezentowane w orzecznictwie stanowisko, zgodnie z którym, z art. 3 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji nie wynika, by prawo dostępu do informacji publicznej ograniczone było do wglądu wyłącznie do dokumentów urzędowych, lecz jedynie, iż wgląd do tego rodzaju dokumentów (to jest dokumentów urzędowych) każdorazowo i niezależnie od ich treści stanowić będzie sposób realizowania obywatelskiego prawa podmiotowego, jakim jest prawo dostępu do informacji publicznej, zaś w przypadku dokumentów prywatnych, możliwość zapoznania się z ich zawartością na zasadach określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej uzależniona będzie od tego, czy w swojej treści zawierają one informację o charakterze publicznym, czyli informację dotyczącą między innymi majątku publicznego, w tym pomocy publicznej i odnoszącą się do działalności organów władzy publicznej, względnie wykorzystywana przez te organy przy dysponowaniu majątkiem publicznym (por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 31 maja 2011 r., sygn. akt II SAB/Po 25/11, LEX nr 1153830).

Według Sądu, środki przekazane na dofinansowanie projektów realizowanych w ramach Funduszu Sprawiedliwości są środkami publicznymi, a sposób ich podziału i kontrola ich wydatkowania są niewątpliwie „sprawą publiczną", w rozumieniu przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Podkreślić przy tym należy, że w doktrynie przyjęte zostało, że wnioski i załączone do nich dokumenty, co do których postępowanie zostało zakończone przyznaniem pomocy finansowej zawierają informację publiczną, albowiem dotyczą „sprawy publicznej", jaką jest gospodarowanie mieniem publicznym i udzielanie

pomocy indywidualnym podmiotom przez dysponowanie tym mieniem (por. I. Kamińska, M. Rozbicka-Ostrowska, *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, Warszawa 2012, s. 21).

W świetle powyższego, to, że dokument w postaci wniosku o udzielenie dofinansowania (niewątpliwie ze środków publicznych, czyli majątku publicznego) w ramach danego programu operacyjnego pochodzi od beneficjenta mogącego być osobą fizyczną, osobą prawną lub jednostką organizacyjną niemającą osobowości prawnej, nie ma znaczenia prawnego, albowiem w momencie złożenia go w instytucji zarządzającej (pośredniczącej, wdrażającej) staje się on podstawą rozstrzygnięcia konkursu przez tą instytucję, a więc dokumentem dotyczącym działania tego podmiotu (organu) i stanowiącym niezbędną przesłankę wydatkowania środków publicznych.

Zdaniem Sądu, treść dokumentu prywatnego pochodzącego od beneficjenta, jakim niewątpliwie jest wniosek o dofinansowanie realizacji projektu, obejmuje informacje niezbędne dla oceny prawidłowości dysponowania przez podmioty uprawnione majątkiem publicznym, w tym udzielania pomocy publicznej, to informacja o treści tegoż dokumentu ma charakter publiczny, a jej udostępnianie (czy też ewentualna odmowa udostępnienia) podlega rygorom ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Nie można też nie dostrzec, iż wniosek taki, jako stanowiący integralną część umowy o przyznanie pomocy publicznej (jej złącznik), przestaje być li tylko dokumentem prywatnym (wnioskodawcy ubiegającego się o pomoc publiczną), lecz staje się dokumentem wspólnym stron nawiązanego umową cywilnoprawną stosunku prawnego (płatnika i beneficjenta). Zatem we wniosku o dofinansowanie będą występowały informacje o walorze informacji publicznej oraz te, które odnoszą się tylko do wnioskodawcy, jako podmiotu prywatnego.

Warto zauważyć, że w dotychczasowym orzecznictwie przyjmuje się, iż sam wniosek i załączniki do tego wniosku nie nabierają bez względu na ich treść waloru informacji publicznej tylko dlatego, że złożone zostały z okazji ubiegania się o fundusze publiczne. Dokumenty te jednak mogą zawierać informacje publiczne, a więc organ winien ustalić, które z zawartych w dokumentach informacji są informacją publiczną, a które dotyczą wyłącznie wnioskodawcy (podobnie: m.in. wyrok NSA z dnia 16 października 2015 r., sygn. akt I OSK 2022/14). Nie ulega wątpliwości, że gdyby organ uznał, że jakaś informacja jest informacją publiczną, lecz jej

udostępnienie groziłoby jednak interesom przedsiębiorcy, czy też naruszeniem prywatności możliwa jest w takim wypadku odmowa udostępnienia przez wydanie decyzji w trybie art. 16 ust. 1 w związku z art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Sąd podkreśla przy tym, że na organie spoczywają obowiązki, wynikające z ustawy o dostępie do informacji publicznej, m.in. zachowania odpowiedniej formy działania, tj. w przypadku odmowy udostępnienia - wydania decyzji administracyjnej, zawierającej m. in. wskazanie podstawy prawnej, uzasadnienie prawne i uzasadnienie faktyczne.

Nie ulega wątpliwości, że informacja publiczna może dotyczyć m.in. zasad funkcjonowania podmiotów zobowiązanych (art. 6 ust. 1 pkt 3 u.d.i.p.), w tym prowadzonych rejestrów, ewidencji i archiwów oraz sposobów i zasad udostępniania danych w nich zawartych (art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. f u.d.i.p.).

W świetle powyższego, Sąd uznał, iż nie może budzić wątpliwości to, że informacje objęte wnioskiem skarżącego z dnia 7 sierpnia 2020 r. stanowią informację publiczną, w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p.

Uznać należy jednocześnie, że treść przedmiotowego wniosku strony skarżącej o udostępnienie informacji publicznej jest w swej istocie zrozumiała, bowiem określa wyraźnie zarówno zakres podmiotowy (Minister Sprawiedliwości), jak i zakres przedmiotowy (*vide*: umowy wraz z załącznikami na realizację projektu „*Przeciwdziałanie przestępstwom dotyczącym naruszenia wolności sumienia popełnianym pod wpływem ideologii LGBT*" [https://straznikpamieci.pl/projekt-prawna-obrona-wolnosci-sumienia], informacja o wszystkich kosztów, poniesionych przez organ, w zakresie finansowania ww. projektu, w tym faktury i rachunków, dokumentujących te koszty, czy też wniosek projektu wraz z jego punktacją [oceną]).

Zważywszy, zatem, że w sprawie spełniony został warunek odnoszący się zarówno do zakresu podmiotowego, jak i przedmiotowego ustawy o dostępie do informacji publicznej, uznać należy, że wniosek skarżącego z dnia 7 sierpnia 2020 r. podlegał rozpoznaniu w trybie przewidzianym przepisami ustawy o dostępie do informacji publicznej.

W tej sytuacji, nie ulega zatem wątpliwości, że obowiązkiem Ministra Sprawiedliwości było udzielenie odpowiedzi na wniosek skarżącego z dnia 7 sierpnia 2020 r., bez zbędnej zwłoki, nie później jednak, niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego wniosku (*vide*: art. 13 ust. 1 u.d.i.p.), ewentualnie udzielenie

wyjaśnień, o których mowa w art. 13 ust. 2 i art. 14 ust. 2 u.d.i.p., bądź też wydanie decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej (art. 16 ust. 1 u.d.i.p.). Podkreślić przy tym należy, że udostępnienie informacji ma formę czynności materialno-technicznej i w świetle dyspozycji art. 14 ust. 1 u.d.i.p. winno nastąpić w sposób i w formie zgodnych z wnioskiem.

Zdaniem Sądu, uznać należy, że przedstawienie informacji innej, niż ta, na którą oczekuje wnioskodawca, czy też udzielenie informacji niepełnej, wymijającej, czy wręcz nieadekwatnej do treści wniosku, świadczy o bezczynności organu do udostępnienia informacji publicznej, do którego skierowano wniosek o jej udostępnienie, co niewątpliwie narusza regulację zawartą w art. 13 ust. 1 u.d.i.p. (por. m.in. wyrok NSA z dnia 20 lutego 2013 r., sygn. akt I OSK 2569/12, a także wyrok NSA z dnia 10 marca 2017 r., sygn. akt I OSK 13/16).

Analiza przebiegu postępowania w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że Minister Sprawiedliwości, jako organ, pozostawał w zakresie udzielenia informacji, o której była mowa we wniosku skarżącego z dnia 7 sierpnia 2020 r., w stanie bezczynności na dzień złożenia skargi do Sądu, jak też na dzień wydania orzeczenia w niniejszej sprawie.

Na złożenie wniosku o udostępnienie informacji publicznej, organ ma obowiązek zareagować w sposób prawem przewidziany. Podstawowym sposobem reakcji jest udzielenie informacji zgodnie z wnioskiem, na co wskazuje wprost art. 10 ust. 1 i 2 oraz art. 13 ust. 1 i 2 u.d.i.p. Ustawa dopuszcza jednak również inne rozwiązania.

Może bowiem zaistnieć konieczność odmowy udostępnienia żądanej informacji, ze względu na ochronę informacji niejawnych lub innych tajemnic prawnie chronionych, prywatności osoby fizycznej, bądź tajemnicy przedsiębiorcy (art. 5 ust. 1 i 2 u.d.i.p.). Odmowa - jak wspomniano - nastąpić powinna w formie decyzji administracyjnej (art. 16 ust. 1 u.d.i.p.). Może również okazać się, że udostępnienie informacji zgodnie z żądaniem wymaga przetworzenia szeregu pozostających w dyspozycji organu informacji prostych. Wówczas organ zobowiązany jest wykazać na czym konkretnie polegać ma przetworzenie i wezwać wnioskodawcę do wykazania, że uzyskanie przez niego tak przygotowanej informacji jest szczególnie istotne dla interesu publicznego, następnie zaś zbadać, czy została spełniona powyższa przesłanka warunkująca udostępnienie informacji przetworzonej w świetle art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. Stosownie do tych ustaleń załatwienie wniosku polegać będzie na

udostępnieniu żądanej informacji albo wydaniu decyzji odmownej. Kolejny, przewidziany w ustawie tryb załatwienia wniosku, znajdzie zastosowanie w przypadku stwierdzenia, że celem uzyskania żądanej informacji publicznej jest jej ponowne wykorzystanie (art.23a - 23i u.d.i.p.) Wreszcie sprawa może zostać zakończona poprzez wydanie decyzji o umorzeniu postępowania np. wtedy, gdy informacja nie może być udostępniona w sposób i w formie zgodnej z wnioskiem, a powiadomiony o tym wnioskodawca nie zgłosi żądania udostępnienia informacji w proponowany przez organ sposób lub formie (art. 14 ust.2 u.d.i.p.).

W rozpoznawanej sprawie organ nie zastosował żadnego ze sposobów działania przewidzianych w ustawie, co skutkowało stwierdzeniem, że pozostawał w bezczynności.

W ocenie Sądu, uznać należy bowiem, że nie udzielając skarżącemu w ustawowym terminie informacji publicznej objętej treścią jego wniosku z dnia 7 sierpnia 2020 r., Minister Sprawiedliwości popadł w stan bezczynności, który na dzień wydania wyroku w przedmiotowej sprawie - nie ustał.

Tym samym, Sąd stwierdził, że na dzień wyrokowania w niniejszej sprawie, organ zobowiązany do udzielenia informacji publicznej nie rozpoznał w sposób prawidłowy spornego wniosku skarżącego Stowarzyszenia z dnia 7 sierpnia 2020 r. o udostępnienie informacji publicznej, a więc pozostawał w bezczynności.

Reasumując, w ocenie Sądu, Minister Sprawiedliwości naruszył art. 13 ustawy o dostępie do informacji publicznej, albowiem nie udostępnił wnioskowanej przez stronę skarżącą informacji w zakreślonym w tym przepisie terminie ani nie dochował innych proceduralnych czynności wskazanych w przepisach ustawy o dostępie do informacji publicznej, świadczących o wykonaniu obowiązku informacyjnego.

Sąd stwierdził, że w powyższym zakresie organ był w bezczynności w momencie orzekania, albowiem nie podjął w terminie 14 dni odpowiednich czynności, tj. nie udostępnił przedmiotowej informacji w formie czynności materialno-technicznej, nie wydał decyzji o odmowie jej udzielenia czy o umorzeniu postępowania, ani też w innej formie (np. pisma) nie załatwił wniosku skarżącego odnośnie pytań objętych wnioskiem z dnia 7 sierpnia 2020 r., pomimo, że w tym zakresie zagadnienia te dotyczyły informacji publicznej, do udostępnienia której organ był zobowiązany.

W tej sytuacji Sąd przyjął, że Minister Sprawiedliwości w dacie orzekania przez Sąd pozostawał w bezczynności, co powodowało konieczność zobowiązania tego organu do rozpoznania wniosku z dnia 7 sierpnia 2020 r. w powyższym

zakresie, o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku, na podstawie art. 149 § 1 pkt 1 P.p.s.a.

W ocenie Sądu, stwierdzona bezczynność nie miała jednak miejsca z rażącym naruszeniem prawa, o czym orzeczono w punkcie 2 wyroku, na podstawie art. 149 § 1a P.p.s.a. Sąd uznał bowiem, że w sprawie nie zachodzi jednak przypadek oczywistego braku podejmowania przez organ jakichkolwiek czynności, czy też lekceważenia wniosku skarżącego i braku woli załatwienia sprawy, które można byłoby rozpatrywać w kategoriach rażącego naruszenia prawa, oznaczającego wadliwość kwalifikowaną, o szczególnie dużym ciężarze gatunkowym. W tej sytuacji, uznać należy, że bezczynność Ministra Sprawiedliwości nie wynikała z celowego działania tego podmiotu, czy też lekceważącego podejścia do obowiązków informacyjnych wynikających z ustawy o dostępie do informacji publicznej.

W okolicznościach niniejszej sprawy termin rozpoznania wniosku o udzielenie informacji publicznej, określony w art. 13 ust. 1 u.d.i.p., został przez organ przekroczony, bowiem do dnia wydania orzeczenia Sądu nie nastąpiła realizacja wniosku strony skarżącej. Jednakże, w ocenie Sądu, przekroczenie to nie jest aż tak nadmierne, aby można było rozpatrywać je w kategoriach kwalifikowanego naruszenia prawa.

Nie bez znaczenia dla powyższej oceny Sądu, pozostaje również okoliczność, z której wynika, iż organ podjął jednak wcześniej (a więc przed wniesieniem skargi do Sądu) pewne starania w celu prawidłowego wypełnienia swojego ustawowego obowiązku, o czym świadczy chociażby to, że po otrzymaniu wniosku strony skarżącej w piśmie z dnia 15 września 2020 r. udzielił stronie skarżącej odpowiedzi, która została tego dnia wysłana za pośrednictwem platformy ePUAP.

Biorąc powyższe pod uwagę, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie - działając na podstawie art. 149 § 1 pkt 1 P.p.s.a. - orzekł, jak w pkt. 1 sentencji wyroku, zobowiązując organ do rozpoznania wniosku strony skarżącej.

Jednocześnie, zasądzając od Ministra Sprawiedliwości na rzecz skarżącego Stowarzyszenia kwotę 100 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego w postaci uiszczonego wpisu od skargi, Sąd działał na podstawie art. 200 w zw. z art. 209 P.p.s.a.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem